

Genforsikringsforeningen af Begravelseskasser i Danmark.

Af

Cand. mag. **Clara Black.**

Det gik jo herhjemme paa samme Maade som andet Steds: da de gamle, fast sammentømrede, faglige Sammenslutninger ved den mere eller mindre udstrakte Næringsfriheds Indførelse faldt sammen — og maatte falde sammen, fordi det Væv af Tvangsbud, hvorpaa de hvilede, blev taget bort under dem — voksede de gensidige Foreninger frem for at overtage den Del af deres Virksomhed, som omfattede Understøttelse under forskellige Forhold, særlig i Tilfælde af Sygdom og Død. Disse nye Foreninger havde det uomtvistelige Fortrin at være baserede paa Frivillighed, at have deres eneste Begrundelse i den Trang, der var til dem. De havde den Mangel at være anlagte uden Sagkundskab og bestyrede uden det Overblik, der intet Steds er saa uundværligt som paa Forsikringens, især Livsforsikringens Omraade. Den senere Tid søgte nu, i rigtig Erkendelse af de omtalte Fortrins store Betydning, at raade Bod paa Manglerne uden at rokke ved det Selvhjælpens og Selvstyrelsens Princip, der var Foreninger-

nes Kærne, og et af de Midler, den brugte, maaske det sikreste og videst rækkende overalt, hvor det lader sig anvende, var Sammenslutningen mellem de mange enkelte Foreninger til gensidig Forsikring af deres Risiko. En nødvendig Betingelse for, at en saadan Genforsikring kan finde Sted, er imidlertid selvfølgelig den, at de forskellige Arter af Forsikring foreligge udskilte fra hverandre, saa at der bliver Mulighed for at overse Risikoen ved den enkelte. Men her ligger netop Vanskeligheden, idet det paa de Omraader, hvor Lovgivningsmagten ikke har grebet ordnende ind, synes at være Reglen, at Ydelsen af Understøttelse under de forskjelligste Former er samlet hos en enkelt Forening, og i alle Tilfælde er Syge- og Begravelsesforsikringen næsten overalt knyttet sammen. Danmark turde i Virkeligheden være det eneste Land, hvor Begravelseskasserne staa som helt selvstændige Sammenslutninger, udskilte fra enhver anden Forsikringsart. Derfor kan maaske følgende historiske Fremstilling af Udviklingen og den endelige Ordning af Begravelseskassernes Samvirken til gensidig Forsikring af deres Risiko have Interesse.

Den i 1885 nedsatte anden Arbejderkommission fremlagde i 1887 et Forslag til en Sygekasselov m. m. paa Grundlag af omfattende Forundersøgelser. Disse havde med Hensyn til Forholdet mellem Syge- og Livsforsikringen ført til det Resultat, at omtrent de $\frac{3}{5}$ af de c. 900 Sygekasser, som vare bragte ind under Undersøgelsen, ydede saavel Syge- som Begravelseshjælp. Kommissionen mente ikke at ville bryde med dette historisk givne Forhold, mente heller ikke, at der, trods Vanskeligheden ved at kombinere to saa

forskellige Arter af Forsikring var nogen Nødvendighed derfor, naar Begravelseskasserne bragtes ind under de i Forslaget fremsatte Regler om Statstilskud og dermed følgende Statstilsyn. Dens Lovforslags § 22 siger: »Dør et Medlem, hans Hustru eller Barn under 15 Aar, tilkommer der de efterladte den i Kassens Vedtægt fastsatte Begravelseshjælp. For Begravelseshjælpen beregnes særligt Medlemsbidrag og føres særskilt Regnskab«. Man vilde knytte Ydelsen af Begravelseshjælp fast til Sygekasserne, gjorde den derfor obligatorisk for dem; men man vilde tillige holde Vejen aaben for en eventuel gensidig Assurance af Begravelseshjælpen, og indsatte derfor Bestemmelsen om, at der skulde opkræves særligt Bidrag til og føres særskilt Regnskab for denne Side af Kassens Virksomhed. Som bekendt blev Kommissionens Forslag ikke Lov, og den senere Sygekasselov af 12. April 1892 tillod vel de anerkendte Sygekasser at knytte Ydelsen af Begravelseshjælp til deres Virksomhed, men forlangte, at der i saa Fald skulde være en særskilt Afdeling i dette Øjemed med afsondrede Midler, eget Regnskab og uden Statstilskud.

Kommissionens Ønske om at bringe ogsaa Begravelseskasserne ind paa en lidt solidere Virkemaade og dens Tanke om at realisere dette gennem en gensidig Forsikring blev imidlertid ikke ufrugtbare Syner, idet nuværende Sygekasseinspektør Th. Sørensen, der for øvrigt havde været Medlem af Kommissionen, meget snart efter sin Tiltrædelse tog Sagen op paa sine Møder med Sygekassernes Tillidsmænd i Sommeren 1893, foreløbig dog kun med det Formaal at lede Kasserne ind paa at genforsikre deres Risiko i et solidt Forsikringselskab, ikke for allerede paa dette

Tidspunkt at søge dannet en gensidig Forsikringsforening. Spørgsmaalet herom behandledes første Gang officielt i Sygekassenævnets Møde i Foraaret 1895; men i de mellemliggende Aar var der rundt i Landet gjort et stort Arbejde for at vække Interesse for og Forstaaelse af Sagen, ikke blot fra Inspektoratets Side, men ogsaa fra andre; saaledes tog afdøde Stiftsfysikus Trautner med Iver og megen Dygtighed fat paa Agitationen herfor. Det Spørgsmaal, Sygekasseinspektøren i Nævnets Møde fremlagde til Forhandling, var formuleret som følger: Er der nogen Opfordring for Landets Centralforeninger til at virke for — hver paa sit Omraade — at Genforsikring af Begravelseskassernes Risiko bliver almindelig? Her forelaa altsaa slet ikke noget Forslag om at danne en Genforsikringsforening. Ikke desto mindre var det dette, det første Sygekassenævn énstemmigt vedtog paa Grundlag af de af Inspektøren udarbejdede og formulerede Statuter. Det konstituerede sig selv som Repræsentantskab for Genforsikringsforeningen »De samvirkende Begravelseskasser i Danmark«, og indsatte som Bestyrelse Sygekasseinspektøren sammen med en af det valgt, forsikringskyndig Mand. Foreningen skulde imidlertid ikke træde i Virksomhed, før et saa stort Antal Begravelseskasser havde indmeldt sig, at man havde et samlet Medlemsantal af mindst 40000.

I Henhold til de vedtagne Love skulde Genforsikringsforeningen staa aaben for enhver Begravelseskasse, der var i Forbindelse med en anerkendt Sygekasse, for andre kun for saa vidt Forretningsudvalget (Bestyrelsen) i ethvert enkelt Tilfælde gav sit Samtykke til Optagelsen. Bidragene fastsattes til en i de følgende

5 Aar konstant Procent af Kassens samlede, tegnede Begravelseshjælp (2 %), uden Hensyn til Medlemmernes Alder. Begravelseshjælpen maatte ikke overskride i København 125, i Provinsbyerne 100 og paa Landet 50 Kr.; indenfor disse Maksima kunde Kasserne fastsætte hvilke Beløb, de maatte finde for godt. Naar man vedtog at opkræve Bidragene som en saadan fast Procent af Begravelseshjælpen uden Hensyn til Medlemmernes Aldersforhold, var det vel nærmest, fordi man var bange for at skræmme Kasserne ved at komme frem med en mere kompliceret Beregningsmaade, der vilde være dem alle fuldkommen fremmed, medens denne maatte tiltale som den mest muligt overskuelige og ligefremme. Og i forsikringsteknisk Henseende mente man den forsvarlig, naar Foreningen ikke traadte ud i Livet med et mindre Antal Deltagere end de omtalte 40000, idet de eventuelle, mere eller mindre stærke Udsving ud fra Middellevetiden med dette Antal vilde være uden større Betydning. Arbejder-Kommissionen havde ment at kunne nøjcs med en Præmie paa $1\frac{1}{2}$ % af Begravelseshjælpen; men den regnede jo ogsaa med et Statstilskud. For at skaffe en Driftskapital vedtoges det at afkræve hver tiltrædende Kasse et for alle lige stort Indskud af 25 Øre pr. Medlem. 1. November var fastsat som det Tidspunkt, inden hvilket de 40000 skulde være tilmeldte, for at Foreningen kunde begynde sin Virksomhed det kommende Nytaar. 1. November kom imidlertid, uden at der havde meldt sig mere end 78 Kasser med 11000 Medlemmer. Foreningen kunde saaledes ikke begynde; Planen blev stillet i Bero, og der rettedes fra Sygekasseinspektoret en Opfordring til foreløbig at genforsikre i Livsforsikringsselskabet

»Danmark«, der paa Inspektørens Initiativ var begyndt at modtage saadan Indtegning, og allerede havde haft en Del Tilslutning.

Det var nu vistnok ikke Mangel paa Interesse for Sagen, der bragte dette første Forsøg til at strande; i ethvert Fald diskuteredes den i de følgende Aar med Iver i »Sygekassetidende«. Men der var øjensynlig mange Hensyn at tage, mange Forhold at overveje. Der var Spørgsmaalet om, hvad de Kasser, der vare saa lykkelige at have Formue, dog skulde gøre med alle disse Penge. Der var Frygten paa den ene Side for forøget Arbejde med Regnskabsføring o. l., paa den anden Side for at se Bestyrelsen reduceret til blotte Opkrævere, og den egentlige Myndighed forlagt til Hovedkontoret i København. Der var endelig, pudsig nok, fra Landkassernes Side en Fornemmelse af at være tilsidesatte, fordi deres Maksimum af Hjælp var ringere end de københavnske Kassers. Imidlertid fremkom der selvfølgelig ogsaa adskillige gode og vægtige Bidrag i denne Diskussion, saavel til Belysning af Sagen selv, som navnlig til bedre Forstaaelse af Befolkningens Stilling til den. Denne viste sig afgjort at være i Tilslutning til selve Tanken. Men Vejen til dens endelige Realisation var endnu lang. Indvendingerne samlede sig om følgende Punkter i de vedtagne Statuter: 1) Den lige store Procent, der skulde svares af København, Provinsbyerne og Landdistrikterne, og som mentes at være i Disfavør af disse sidste. 2) Det at Indskuddene vare lige store, uanset den tilsikrede Begravelseshjælps forskellige Størrelse. 3) Det faste Maksimumsbeløb, der var sat for Begravelseshjælpen, henholdsvis i København, Provinsbyerne og paa Landet,

og som paavistes navnlig at være uheldigt ved Overflytning fra en Kasse til en anden, idet f. Eks. den, der sit Liv igennem i en By havde betalt for at faa en Hjælp af 100 Kr., ved i sin Alderdom at flytte ud paa Landet saa denne Hjælp reduceret til 50 Kr. Endelig var man ogsaa misfornøjet med den Maade, hvorpaa Formen for Bestyrelse og Afregning mellem de enkelte Kasser og Foreningen var ordnet. Resultatet af de Forsøg, der gjordes paa at ændre disse formentlige Mangler, var, at der i Foraaret 1897 forelaa ikke mindre end 3 Forslag til Love for en Begravelseskassernes Genforsikringsforening, nemlig Nævnets oprindelige Forslag, et fra de københavnske, samvirkende Sygekasser og endelig et privat.

Nævnet havde imidlertid ved sit Møde i 1896 besluttet at fastholde sin oprindelige Plan, og samme Standpunkt indtog man Aaret efter, om man end var kommen til Klarhed over, at selv om intet af de andre Forslag var at foretrække for Nævnets eget, var der dog forskellige Punkter i dette, som maatte ændres. Til Sagens videre Fremme i denne som i andre Henseender nedsatte Nævnet et Udvalg. Til videregaaende Skridt fandt man paa dette Tidspunkt ingen Anledning, da man med Sygekasseinspektøren var enig i, at Tanken endnu næppe var fuldt moden til Gennemførelse.

Man kan efter dette Møde i »Sygekassetidende« mærke noget som en Luftning af Forsigtighed overfor Begravelseskasserne, en langt mere afdæmpet Iver for à tout prix at faa dem med ind i Genforsikringsforeningen. Fysikus Trautner lægger for med en Artikel, hvori han begynder med at paavise Alderens

store Betydning ved Præmieberegningen, en ganske ny Udtalelse i denne Diskussion; han anbefaler Fastsettelsen af en Aldersgrænse for Optagelse i Begravelseskasserne; og han erklærer det for det sandsynligvis rigtigste overhovedet at indskrænke Genforsikringsforeningen til at omfatte de Kasser, der ere i Forbindelse med Sygekasser, som ere Medlemmer af Centralforeningerne. Den samme, lidt mere reserverede Holdning giver sig ogsaa, omend kun svagere, Udtryk i det nye Lovforslag, som Udvalget forelagde, og som Nævnet vedtog paa sit Møde i Marts 1898. Heri forlanges ikke blot, at en Begravelseskasse for at blive Medlem af Genforsikringsforeningen skal være i Forbindelse med en Sygekasse, men at denne Sygekasse skal have Aldersgrænsen 45 Aar for Optagelse. Endvidere at den paagældende Begravelseskasse skal have følgende Bestemmelser i sin Vedtægt: 1) Medlem af Begravelseskassen kan kun Medlemmer af Sygekassen blive, og kun samtidig med Optagelsen i Sygekassen. 2) Den Begravelseshjælp, et Medlem sikrer sig ved Optagelsen, kan ikke senere forhøjes. Der gaves dog nogen Lempelse i disse Regler for Personer under 25 Aar. Indskuddenes Størrelse gradueres efter den tilsikrede Begravelseshjælps Størrelse. Der forlanges ved Indtrædelse i Foreningen indsendt en Medlemsliste med Aldersangivelse. Enhver Begravelseskasse kan selv bestemme, om den vil have en eller flere Satser for Begravelseshjælp, dog skal 150 Kr. være det absolute, for alle gældende Maksimum. I Ordningen af Afregningen sker nogen Forandring; Repræsentantskabet skal nu kun bestaa af Nævnets valgte Medlemmer; Forretningsudvalget suppleres med endnu et forsikringskyndigt Medlem, og

Sygekasseinspektøren bliver ikke som saadan født Medlem deraf. Endelig nedsættes den femaarige Præmie fra 2 til $1\frac{3}{4}$ 0/0. Paa Grundlag af dette Forslag gjordes nu et, som man mente, sidste og meget energisk Forsøg paa at drive Sagen igennem. Sygekasseinspektøren anbefalede den paa sine Møder; Centralforeningerne drev en ivrig Agitation ved til Kasserne at udsende Opfordring til at melde deres Tilslutning og ved at afholde Møder m. m., og »Sygekassetidende«'s Redaktør, Pastor Munck, var utrættelig i at paa-vise Fordelene ved Genforsikringsforeningens Gennemførelse og det uholdbare i det bestaaende System. I Juli afholdt en Del af Nævnets Medlemmer et nyt Møde, hvor man under Medvirkning af Professor H. Westergaard, der under hele Sagens Forløb havde støttet dens Bærere paa enhver Maade ved Raad og Daad, vedtog nogle Overgangsbestemmelser for Kasser, der ønskede Optagelse i Foreningen. Blandt disse skal fremhæves en enkelt, fordi den vakte stor Uvilje ude i Landet, nemlig den, at intet Medlem ved Kassens Optagelse kunde tegne højere Begravelseshjælp end Kassens almindelige. Kassernes gamle Medlemmer vare vrede over, at de ikke nu, da de vare visse paa den tegnede Hjælp, kunde sikre sig de højest mulige Beløb. Samtidig formuleredes en Mønstervedtægt til Vejledning for Kasserne.

I Henhold til en Udtalelse paa de samvirkende københavnske Sygekassers Fællesrepræsentations Møde i Maj var man paa Forhaand forberedt paa ikke herfra at faa nogen Tilslutning til Genforsikringsforeningen. Slet saa negativt blev Resultatet ikke andre Steder, men dog for saa vidt utilfredsstillende som der, da

Nævnet samledes til sit i sin daværende Sammensætning sidste Møde i September 1898, kun var indmeldt Kasser med et samlet Antal af 20000 Medlemmer. Man var enig om ikke at ville lade Foreningen træde ud i Livet paa dette Grundlag, særlig da de Oplysninger, man i Forvejen havde indhentet om Aldersfordelingen i nogle sjællandske og fynske Kasser, vare lidet opmuntrende. Sagen kunde altsaa paa det daværende Tidspunkt ikke føres igennem, men det afgaaende Nævn vedtog, at der burde arbejdes videre paa den, idet dog Grundlaget maatte blive et andet: man maatte opgive at holde en ensartet Præmie for alle uden Hensyn til Alder, hvilket vilde gøre det muligt at frafalde Fordringen om Tilslutning fra et bestemt Antal Individuer, og man maatte opgive de forskellige Satser af Begravelseshjælp for Medlemmer indenfor samme Kasse. Ud fra denne Plan arbejdedes der nu Vinteren igennem, først og fremmest ved gennem Centralforeningerne at indsamle Medlemslister med Aldersangivelse fra de Kasser, der kunde tænke sig at ville tiltræde Genforsikringsforeningen. Disse Lister lod Prof. Westergaard bearbejde, og paa Nævnets næste Møde i Maj 1899 fremlagde han sine Resultater.

En lignende Undersøgelse var imidlertid allerede foretaget for Fyns Vedkommende, idet de derværende Centralforeninger, da de efter Nævnets Møde i Foraaret 1898 til Kasserne udsendte Opfordring til at tiltræde Genforsikringsforeningen, samtidig havde forlangt indsendt Medlemslister med Aldersangivelse. De stod derfor med deres Materiale i Orden, da de, efterat Nævnet i Efteraaret 1898 havde maattet stille Sagen i Bero, sammenkaldte de interesserede Kassers Bestyrelser til

et Møde i Odense. Paa dette og nogle senere Møder vedtoges det ikke at afvente det usikre Resultat af Nævnets Anstrængelser, men foreløbig at stifte en Genforsikringsforening for Fyn alene, idet det dog udtrykkeligt i Lovene for denne udtaltes, at den skulde gaa op i den for hele Landet fælles Forening, om en saadan nogensinde maatte se Lyset. Dette gav selvfølgelig den hele Bevægelse et godt Stød fremad. Inden for de andre Centralforeninger agiteredes ivrigt, dog var Interessen for Sagen ikke saa stor i Jylland, hvor Sygekasserne paa den Tid havde mere end nok at gøre med at klare de vanskelige indre Forhold.

Resultatet af Nævnets Forhandlinger og Professorens Undersøgelse blev, at man brød med Genforsikringsforeningens Fortid, opgav den ensartede Præmie og den vilkaarlige Fastsættelse af Begravelseshjælpens Størrelse. Sygekasseinspektøren fremlagde et Forslag fra »Nordisk Genforsikringsselskab«, hvori dette tilbød at overtage den hele Genforsikring; men Nævnet forkastede Tilbudet og dannede i Stedet derfor Foreningen »Genforsikringen af Begravelseskasser i Danmark«, som fastsloges at skulle træde i Virksomhed 1. Jan. 1900. Dette skete.

Genforsikringsforeningens Formaal siges i de vedtagne Loves § 1 at være det: at skabe Sikkerhed for Kasserne ved at fordele Risikoen paa et større Omraade og et større Antal Medlemmer, samt at lette Overflytning mellem Kasserne. Den staar aaben for enhver Begravelseskasse, som er i Forbindelse med en Sygekasse, der er Medlem af vedkommende Centralforening, hvilken sidste Betingelse medfører, at ingen kan optages, som er under 15 eller over 40 (ved Lovens Vedtagelse

45) Aar. Det forlanges, at Indtrædelsen i Syge- og Begravelseskassen skal ske samtidig, i ethvert Fald hvis den paagældende er over 25 Aar; er han yngre, kan Indtrædelsen i Begravelseskassen udsættes, til han har naaet denne Alder. De enkelte Begravelseskasser fastsætte selv den Sum, de ville yde Medlemmerne ved Dødsfald, dog at den ikke maa være under 25 og ikke over 150 Kr. Den er ens for alle Medlemmer i samme Kasse, og den Sum, hvormed Kassen indtræder i Genforsikringsforeningen, kan ikke senere forhøjes, ligesaa lidt som den Begravelseshjælp, et Medlem sikrer sig ved at gaa ind i en Kasse, senere kan ændres; denne Hjælp og den deraf beregnede Præmie beholder han, selv om han ved Flytning gaar over i en anden Kasse. Iøvrigt kan et Medlem, der flytter til et Sted, hvor der ikke er nogen genforsikret Begravelseskasse, blive staaende i den fraflyttede Kasse. Han kan ogsaa blive i Begravelseskassen, selv om han udtræder af Sygekassen.

Præmien beregnes for 5 Aar ad Gangen i Procent af den tilsikrede Begravelseshjælp og i Forhold til Medlemmernes Alder. Efter det første Femaars Forløb fandt Repræsentantskabet det forsvarligt at blive staaende ved de hidtidige Præmier indtil næste Revision. Ved en Kasses Optagelse betaler den pr. Medlem et Indskud, som varierer med Begravelseshjælpens Størrelse, og Medlemmer, der senere tiltræde Kassen, betale et tilsvarende Beløb til Genforsikringsforeningen. Man forbeholdt sig i Lovene udtrykkelig Ret til at forhøje dette Indskud for de Kasser, der maatte slutte sig til Foreningen efter Aar 1900, og benyttede sig

ogsaa senere heraf; Indskudene ere nu 40, 50 og 60 Øre for en Begravelseshjælp paa henholdsvis 25—45 Kr., 50—95 Kr. og 100—150 Kr. Hvad angaar Bestyrelse staa de enkelte Kasser fuldstændig frit; de ordne sig ganske, som de synes, opkræve selv Medlemsbidragene og udbetale Begravelseshjælpen, som de faa anvist fra deres Afdeling. De ere nemlig efter Landsdele samlede i Afdelinger, hvis ligeledes helt selvstændige Bestyrelser danne Mellemløddet mellem de enkelte Kasser og Hovedkontoret. Fra dette, af hvilket den nuværende Sygekasseinspektør er ulønnet Leder, foregaar hele den egentlige Administration af Foreningen. Hertil indsende Afdelingerne hvert Kvartal deres Opgørelse, som sammenarbejdes til et fælles aarligt Regnskab, samt deres mulige Overskud, ligesom de herfra faa dækket et eventuelt Underskud. Det fremkomne Overskud henlægges sammen med Indskudene til Reservefonden, indtil denne har naaet en Størrelse af 10 % af den hele forsikrede Sum, saa forøges den kun med Renter og Indskud, medens Overskudet fordeles mellem Kasserne. Ønsker en Kasse at tiltræde Genforsikringsforeningen, indsendes gennem vedkommende Afdeling dens Medlemsliste til Hovedkontoret. Her beregnes den Præmie, den eventuelt maa betale, efter en overordentlig moderat Tarif, eller rettere sagt efter en af de tre overordentlig moderate Tarifer, der anvendes, eftersom Kassen hører hjemme i København, Købstæderne eller Landdistrikterne. At man kan nøjes med saa forholdsvis lave Præmier, som denne Beregningsmaade giver, skyldes selvfølgelig den Sikkerhed for Tilgang af unge Medlemmer, som Forbin-

delsen med Sygekasserne skaber. Ønsker en Kasse at udtræde af Foreningen, kan den opsige sin Medlemsret med 3 Maaneders Varsel til hvert Aars 1. Januar. Fællesskabet udenfor Administrationen varetages af Repræsentantskabet, til hvilket hver Afdeling vælger et Medlem. Forretningsudvalget, bestaaende af 3 ulønnede Medlemmer, hvoraf de 2 skulle være forsikringskyndige, er ansvarlig for Administrationen. Dets Medlemmer ere for Tiden Sygekasseinspektøren, Prof. H. Westergaard og Raadmand P. Knudsen. — Saavidt om de Regler, hvorefter Genforsikringsforeningen virker. Nu dens praktiske Resultat? Den begyndte sin Virksomhed den 1. Jan. 1900 med 5 Afdelinger, en for hver af følgende Landsdele: København, Sjælland, Odense Amt, Svendborg Amt og Jylland. Lolland-Falster var ikke med, da der her var dannet en selvstændig Forening, forøvrigt baseret paa lidet rationelle Principer; den gik fra 1. Jan. 1904 op i Genforsikringsforeningen for Danmark. Den jydsk Afdeling blev senere delt i 2, en for Sydjylland og en for Nordjylland; der er saaledes nu 7 Afdelinger. De oprindelige 5 Afdelinger begyndte med et Antal af 139 Kasser med noget over 33000 Medlemmer og en samlet Forsikringssum paa omtrent 3 Mill. Kr. De nuværende 7 Afdelinger omfattede 1. Jan. 1906 421 Kasser med over 100000 Medlemmer og en samlet Forsikringssum paa henimod 10 Mill. Kr., i Gennemsnit 97 Kr. pr. Medlem. Den gennemsnitlige Præmie var 1 Kr. 67 Øre. Foreningens Formue androg 326000 Kr. Den i Løbet af de 5 Aar udbetalte Begraveshjælp udgjorde et Beløb af ialt: 374555 Kr. Administrationsomkostningerne ved Hovedkontoret og Afdelingerne

tilsammen have hvert Aar udgjort omkring 3 ⁰/₁₀ af Indtægten.

Paa Finansloven 1900—01 bevilgedes der Foreningen et femaarigt Statstilskud paa 5000 Kr. aarligt, hvilket Tilskud paa Finansloven 1905—06 er bleven fornyet for de følgende 5 Aar.